

Arrest

nr. 196 903 van 20 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel broodthaersplein 8/5
1060 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Shahkas, Khyber Agency. Uw vader zou in het verleden een chauffeur van een olietankwagen geweest zijn. De Taliban zou uw vader zijn vrachtwagen omwille van zijn werk in Afghanistan in brand hebben gestoken. Hierbij zou uw vader en twee van zijn helpers omgekomen zijn. Hierna zou uw oudere broer de zorgen over het gezin hebben overgenomen. Ook hij zou benaderd zijn door de Taliban met de vraag hen te vervoegen. Toen hij weigerde zou hij verdwenen zijn. Daar de Taliban u nu in het vizier kreeg en daar de Pakistaanse

autoriteiten zouden vermoeden dat jullie spionnen zijn, zou uw familie besloten hebben dat u Pakistan diende te verlaten. U zou Pakistan al een viertal jaren geleden verlaten hebben. Na uw vertrek zou de Taliban nog enkele dreigbrieven naar uw familie gestuurd hebben. U zou nog een hele tijd in Turkije verbleven hebben vooraleer u naar België kwam waar u op 03/08/2016 asiel heeft aangevraagd. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw domiciliëring, twee dreigbrieven, drie schoolattesten en de omslagen waarmee deze documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er kon immers om onderstaande redenen geen enkel geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Vooreerst verklaarde u dat uw vader wegens zijn beroep als vrachtwagenchauffeur vermoord werd door de Taliban. U kon niet zeggen wanneer uw vader juist vermoord werd. U gevraagd of er nog slachtoffers waren bij de moord op uw vader, vermeldde enkel een paar gewonden.

In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u even later beweerde dat de twee helpers van uw vader ook omgekomen waren bij hetzelfde incident. U gevraagd naar de namen van deze mannen die voor uw vader werkten, diende het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p. 10-11). U gevraagd achter enig document dat zou kunnen bewijzen dat uw vader vrachtwagenchauffeur was of dat uw vader hierdoor gedood werd, gaf aan niet over zo'n documenten te beschikken; u kende zelfs de naam van het bedrijf waarvoor uw vader reed, niet eens zeker (gehoorverslag CGVS p. 11). Tenslotte verklaarde u bij uw intake gesprek als minderjarige dat uw vader door diens neef vermoord werd en dat dit neef bij de Taliban was (fiche niet- begeleide minderjarige). Uw verklaring dat uw vader gedood werd door de Taliban is dan ook weinig aannemelijk.

Ten tweede verklaarde u dat uw broer hierop verdwenen zou zijn. Wederom kon u geen exacte datum geven van dit incident, ondanks het aangrijpende en persoonlijke karakter van dit incident. U verklaarde dat zijn verdwijning werd aangegeven bij de autoriteiten, maar u legde geen enkel document voor dat deze bewering zou kunnen staven (gehoorverslag CGVS p. 10, 12). Ook uw verdwijning van uw broer door toedoen van de Taliban wist u niet aannemelijk te maken.

Ten derde wist u uw eigen problemen met de Taliban ook niet geloofwaardig te maken. Gezien voorgaande vaststellingen waaruit bleek dat er geen geloof kan worden aan uw bewering dat uw familie voor u al problemen kende met de Taliban, is het weinig waarschijnlijk dat u als vervolg hierop ook problemen gekend zou hebben. Ook bleek dat u hierover tegenstrijdige en ongeloofwaardig verklaringen aflegde. Zo beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw familie reeds dreigbrieven ontvangen zou hebben na de dood van uw vader maar voor de verdwijning van uw broer, terwijl u voor het CGVS beweerde dat jullie familie pas voor het eerst dreigbrieven ontvangen zou hebben na uw vertrek uit Pakistan (dus na de dood en na de verdwijning van uw broer) (gehoorverslag CGVS p. 7, 8, DVZ- vragenlijst 3.5). U gaf aan dat beide dreigbrieven van de Taliban kwamen: in de eerste van deze brieven werd u gevraagd u aan te bieden bij hen, in de tweede zou er staan dat u gedood diende te worden. U gevraagd hoeveel tijd er zat tussen beide brieven gaf u aan dit niet zeker te weten, maar u ging er van uit dat tussen het moment dat de taliban u opriep om u aan te bieden en het moment de Taliban aangaf u te zullen doden omdat u zich niet aangeboden had, 6 tot 8 maanden zat (gehoorverslag CGVS p. 7). Echter is de eerste van uw brieven gedateerd op 13/05/2014 en de tweede op 21/05/2016. Het is weinig aannemelijk dat een organisatie die genadeloos tekeer gaat als de Taliban u zomaar even twee jaren bedenktijd zou geven vooral ze tot actie zouden overgaan. Bovendien beweert u steeds dat u en uw familie bedreigd worden door de Taliban. Nochtans diende u toe te geven dat uw dreigbrieven uitgingen van Lashkar-e-Islam; het is hun hoofding op de breiven (gehoorverslag CGVS p. 8). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u weet heeft van de verschillende extremistische organisaties zoals Taliban en Lashkar-e-Islam. Daar u weet dat er een verschil is tussen beide organisaties is het dan ook opmerkelijk dat u de verkeerde organisatie die u en uw familie problemen zou geven zou vermelden. Dit breekt verder het geloof in uw verklaringen af. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat Lashkar-e-Islam sinds begin 2015 deel uitmaakt van de Taliban. In dit licht is het dan ook ongeloofwaardig dat de Lashkar-e-Islam zich na deze data nog tot u zou wenden en

hierbij gebruik zou maken van hun oude naam of van dreigbrieven onder hun naam. Dit breekt het geloof in de authenticiteit van deze brieven volledig af.

Uw bewering dat uw familie als spionnen gezien zou worden door de autoriteiten is tenslotte onwaarschijnlijk. U baseert zich voor deze verklaring immers op uw asielrelaas dat gezien bovenstaande vaststellingen niet geloofwaardig is. Bovendien gaat het hier om een blote bewering die u niet hard wist te maken mits het voorleggen van ondersteunende documenten. Ook de vaststelling dat u van dit probleem nooit gewag maakte voor de DVZ breekt het geloof voor uw vrees voor de Pakistaanse autoriteiten volledig af.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Er is sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Verder is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling

in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische

mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent. Hoewel u het probeert te minimaliseren blijkt uit uw verklaringen niet enkel dat u behoorlijk opgeleid bent voor iemand uit deze streek, maar ook dat uw familie over meer dan voldoende middelen beschikte. Zo zou uw onderwijs aan privé instellingen genoten hebben, instituten die veel duurder zijn dan de overheidsscholen en bovendien besloot uw familie dat u naast uw gewone scholing nog een extra opleiding Engels diende te volgen, dit in nog een andere privé instelling die in een andere regio lag. Deze school zou gelegen zijn in Hayatabad, een voorstad van Peshawar, de hoofdstad van de provincie Khyber Pakhtunkwa. U zou dagelijks de bus naar Hayatabad genomen hebben, een rit van een kleine 20 minuten. U beschikt in de stad Peshawar verder over een familiaal netwerk, zijnde neven van uw vader. Uw bewering dat u slechts éénmaal naar de stad Peshawar gegaan zou zijn, is gezien de nabijheid van deze grootstad en het feit dat u naar school ging in een voorstad, onaannemelijk. Ook spreekt u Pashtou, Urdu, Engels en Perzisch.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Verzoeker onderneemt vervolgens een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Aangaande de moord op zijn vader verduidelijkt verzoeker dat hij werd vermoord door de taliban in een ongeval waarbij zijn vrachtwagen vuur vatte en waarbij ook twee van diens helpers zijn omgekomen. Dat verzoeker noch de juiste datum van het overlijden van zijn vader, noch de namen van zijn helpers kan geven, kan zijn inziens worden verklaard door zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten, evenals het gegeven dat het incident plaatsvond in Afghanistan terwijl verzoeker in Pakistan verbleef. Daarnaast wijst hij erop dat hij de helpers van zijn vader totaal niet kende en hen zelfs nooit gezien heeft, vermits hij als 13-jarige jongen niet betrokken werd bij de professionele activiteiten van zijn vader. Aangaande de verdwijning van zijn broer merkt verzoeker op dat zijn oudere broer nog steeds vermist is. Hij erkent dat hij niet de exacte datum van de verdwijning kan aangeven, maar wel weet dat het ongeveer 5 jaar geleden moet zijn gebeurd. Hij meent echter dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen geenszins objectief interpreteert en voorbijgaat aan zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten.

Dat de taliban twee dreigbrieven verstuurd, waarvan één op 13 mei 2014 en één op 21 mei 2016 is volledig conform met verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker wijst erop

dat deze verklaringen hem werden voorgelegd en hij deze ondertekenden, doch dat dit geenszins het geval is voor zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij betwist stellig dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaard zou hebben dat de brieven gestuurd werden nadat hij het land zou hebben verlaten, vermits zij immers mede aan de grondslag lagen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Dat hij daarnaast verklaarde dat de dreigbrieven van de taliban afkomstig waren, is naar mening van verzoeker ook correct nu ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat Lashkar-e-Islam deel uitmaakt van de taliban.

Verzoeker bevestigt voorts zijn verklaring dat zijn familie gezien werd als spion voor de taliban door de autoriteiten. Hij onderstreept dat hij hier omwille van “begrijpelijke redenen” geen stukken kan van voorleggen. Daarnaast wenst hij erop te wijzen dat zijn oom (langs vaderszijde) door de autoriteiten werd opgepakt op verdenking van spionage voor de taliban, hij slechts na twee maanden werd vrijgelaten en hiervoor evenmin een document werd opgesteld.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de subsidiaire beschermingsstatus – stelt verzoeker wel degelijk een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) te lopen. Hij meent dan ook nood te hebben aan bescherming omdat hij in zijn thuisland het risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van willekeurig geweld.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 4 december 2017 een aanvullende nota de volgende stukken bij: het EASO Country of Origin Report “*Pakistan Security Situation*” van augustus 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaring dat zijn vader gedood werd door de taliban niet aannemelijk is en hij ook de verdwijning van zijn broer door toedoen van de taliban niet aannemelijk kan maken; (ii) verzoeker evenmin zijn eigen problemen met de taliban geloofwaardig weet te maken vermits (1) nu er geen geloof gehecht kan worden aan de bewering dat zijn familie voor hem reeds problemen met de taliban kende het niet aannemelijk is dat verzoeker als vervolg hierop ook problemen gekend zou hebben, (2) verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en (iii) verzoekers bewering als zou zijn familie gezien worden als spionnen door de autoriteiten niet geloofwaardig is vermits het een blote bewering betreft, hij hiervoor geen enkel ondersteunend document kan neerleggen en hij hierover bovendien met geen woord repte op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juni 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielaanvraag, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, hiaten en onwaarschijnlijkheden op wijst dat hij op het ogenblik van de feiten slechts 13 jaar oud was, dat hij niet betrokken was bij de professionele activiteiten van zijn vader en dat hij in Pakistan woonde, benadrukt de Raad dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Het is immers niet geloofwaardig dat verzoeker zich niet zou kunnen herinneren wanneer zijn vader precies vermoord werd, noch de namen van de personen die samen met zijn vader omkwamen kan benoemen en hij bovendien niet kan aangeven wanneer zijn broer precies ontvoerd werd door de taliban behoudens zijn vage schatting dat het ongeveer vijf jaar geleden gebeurd moet zijn geweest. Deze gebeurtenissen zijn zo belangrijk dat het niet aannemelijk is dat verzoeker kennis dienaangaande zo beperkt is.

Met het verweer dat zijn verklaringen hem niet werden voorgelezen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij deze evenmin diende te ondertekenen, hetgeen wel het geval was voor zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het betoog dat hij betwist op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hebben verklaard dat de brieven van de taliban hem slechts werden gestuurd nadat hij zijn land van herkomst heeft verlaten, vermits zij mede aan de basis lagen van zijn vertrek, slaagt verzoeker er allerminst in de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen aangaande het tijdstip van ontvangen van de dreigbrieven te verklaren. Uit het gehoorverslag blijkt immers wel degelijk dat verzoeker ondubbelzinnig en meermaals aangaf dat de dreigbrieven pas na zijn vertrek werden verzonden: *“Ontving u al brieven voor uw vertrek? Nee als je aanwezig bent in dorp, komen ze fysiek bij je, ze schrijven geen brieven als je vlucht of je verstoppt dan geven ze geschreven dreigementen, nadien doden ze je. (...) is simpel toen u nog in Pakistan was zag of hoorde u ooit van enige brief van taliban aan uw familie, aan u? nee, ik antwoordde al als je nog in land bent dan sturen ze je geen brief dan komen ze fysiek op je af en bedreigen je fysiek. Soms is het ook mogelijk dat wanneer ze problemen hebben met aanwezigheid leger of zo, als ze je niet kunnen fysiek benaderen. Maar dit gebeurde niet met u? klopt, ze zeiden dit fysiek tegen me”* (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Dit in tegenstelling tot zijn verklaringen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij verklaarde dat zijn familie reeds dreigbrieven ontving na de dood van zijn vader, maar voor de ontvoering van zijn broer (administratief dossier, stuk 9, vraag 3.5.). Ook na confrontatie met deze tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen, blijft verzoeker volharden dat hij nooit sprak over dreigbrieven, doch wel over bedreigingen die zijn familie zou hebben ontvangen van de taliban toen hij nog in Pakistan was (administratief dossier, stuk 4, p. 8).

Alwaar verzoeker stelt wel correct te hebben voorgehouden dat de dreigbrieven afkomstig waren van de taliban vermits Lashkar-e-Islam deel uitmaakt van deze groepering, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij het verschil kent tussen beide extremistische organisaties (administratief dossier, stuk 4, p. 8), zodat niet kan worden ingezien waarom hij de verkeerde organisatie zou vermelden als degene die hij en zijn familie problemen zouden geven. Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze overweegt dat uit het “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan – Security situation” van juli 2016 (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, p. 21) blijkt dat Lashkar-e-Islam sinds 2015 deel uitmaakt van de taliban, zodat niet kan worden ingezien waarom zij nadien nog gebruik zouden maken van hun oude naam of dreigbrieven onder hun naam.

In zoverre verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen geenszins objectief heeft geïnterpreteerd, dient erop gewezen dat hij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker tot slot aanvoert dat hij om “*begrijpelijke redenen*” geen stukken kan voorleggen die bevestigen dat zijn familie gezien werd als spion voor de taliban en hij benadrukt dat dit blijkt uit het feit dat zijn oom door de autoriteiten werd opgepakt op verdenking van spionage voor de taliban en pas na twee maanden werd vrijgelaten, komt hij in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen waarmee hij evenwel niet vermag de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) terecht gesteld als volgt:

“Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij afkomstig is uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan deze aanvullende nota), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Er is sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen , dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen is. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. . Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek, of overheidsinstellingen profiel geïdoleerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaardse ontheemding uit de provincie.

Verder blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzaam. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende

veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2016-2017. Ook het aantal te betreuen slachtoffers is er gedaald. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld voornamelijk geconcentreerd is in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. Het merendeel van de gewelddaden in de provincie Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazaraminderheid gevisieerd werd. Het aantal veiligheidsincidenten is in 2016-2017 teruggelopen in vergelijking met 2015. Hoewel deze daling in incidenten niet gepaard ging met een daling van het aantal burgerslachtoffers, bleef het aantal civiele slachtoffers in de provincie beperkt.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2016 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. De situatie aan de Pakistaans-Indiase grens intensifieerde echter wel. Er vonden in de loop van 2016 meerdere schendingen van het staakt-het-vuren plaats. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens. Evenmin vallen hier burgerslachtoffers bij te betreuen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Voorts wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent. Hoewel u het probeert te minimaliseren blijkt uit uw verklaringen niet enkel dat u behoorlijk opgeleid bent voor iemand uit deze streek, maar ook dat uw familie over meer dan voldoende middelen beschikte. Zo zou uw onderwijs aan privé instellingen genoten hebben, instituten die veel duurder zijn dan de overheidsscholen en bovendien besloot uw familie dat u naast uw gewone scholing nog een extra opleiding Engels diende te volgen, dit in nog een andere privé instelling die in een andere regio lag. Deze school zou gelegen zijn in Hayatabad, een voorstad van Peshawar, de hoofdstad van de provincie Khyber Pakhtunkwa. U zou dagelijks de bus naar Hayatabad genomen hebben, een rit van een kleine 20 minuten. U beschikt in de stad Peshawar verder over een familiaal netwerk, zijnde neven van uw vader. Uw bewering dat u slechts éénmaal naar de stad Peshawar gegaan zou zijn, is gezien de nabijheid van deze grootstad en

het feit dat u naar school ging in een voorstad, onaannemelijk. Ook spreekt u Pashtou, Urdu, Engels en Perzisch.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker uit in onderhavig verzoekschrift weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER